

GÃ ĂN TRỘM TÌNH

Năm nay nhà ông hội đồng Chử ăn cái tết linh đình nhất từ xưa tới giờ. Lý do khiến cho ông hội đồng Chử ăn tết lớn chính là sự hiện diện của ông quan tư Lầu, chủ quận Giồng Trôm. Làm hội đồng mấy năm nay rồi, tiếng tăm cũng có chút đỉnh song ông hội đồng Chử vẫn chưa mãn nguyện. Làm hội đồng cũng có tiếng và có quyền lắm nhưng chưa bằng cai tổng, coi được năm ba ông hội đồng. Bởi vậy năm nay hội đồng Chử mới bấm bụng bỏ tiền ra ăn tết lớn để mời quan tư chủ quận vào nhậu nhẹt. Quan tư mà chịu nhậu nhẹt thời sớm muộn gì ông ta cũng bắt được cái chức cai tổng. Tết, ngoài cái vụ ăn nhậu, chè chén linh đình còn phải có hai mục khác mới vui vẻ, xôm tụ và nổi đình đám là đánh võ đài và múa lân. Thuở bấy giờ, chính phủ Phú Lang Sa đã thiết lập nền đô hộ vững chắc lắm rồi nên cũng không còn cảm đoán chuyện dân chúng tập võ cũng như mở võ đài đánh võ nữa. Huống chi chuyện mở lò đài lại do ông hội đồng và được sự chấp thuận của ông chủ quận thì có thằng nào dám théc méc. Để khoe sự sang giàu cũng như lấy điểm với sếp, hội đồng Chử sai đầy tớ lên tận trên tỉnh mượn một đoàn múa lân giỏi nhất và nổi tiếng nhất để đúng ngày mùng một tết sẽ múa biểu diễn cho ngài quan tư và bản dân trong làng xem đã con mắt luôn. Đoàn múa lân này sẽ trở tài để giật giải thưởng 100 đồng. Ở những năm 1920 xưa như trái đất đó thì 100 đồng có giá trị lớn lắm. Riêng về phần đánh võ đài thì giải nhất 50 đồng, giải nhì 30 đồng và giải ba 20 đồng. Ông hội đồng Chử đã cho báo cáo trong toàn thể chục làng, năm tổng của quận Giồng Trôm nên người ta đoán sẽ có đông võ sĩ của toàn tỉnh Bến Tre tham dự. Những điều đó cộng thêm tiệc tùng sẽ khiến cho không khí trong ba ngày tết nơi nhà của hội đồng Chử thêm phần sôi động và hấp dẫn.

Chí Nhè ngồi nhâm nhi xì đế một mình trong quán hủ tiếu của chú ba Hương tại chợ Bến Tre. Gần tháng nay y hầu như bị thất nghiệp không làm ra xu teng nào hết. Mà y nào có phải hạng làm biếng đâu. Y rất siêng năng làm lụng nhưng thời buổi gạo châu củi quế này thiên hạ đâu có làm ra đồng nào đâu mà có dư tiền của để đưa cho y. Người ta bảo “Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh”. Làm nghề nào cũng vinh quang hết kể cả nghề ăn trộm. Rất ít người biết Chí Nhè là tay ăn trộm nổi tiếng ở Sài Gòn. Trong một vụ ăn trộm lớn đổ bể, y bị mật thám tây truy lùng ráo riết. Không đất dung thân và để tránh bị tóm cổ y phải tạm thời chạy xuống Bến Tre lánh nạn. Vùng này dân cư ít lại thêm nghèo khổ nên cả tháng nay y chẳng làm ăn được vô nào hết. Tiền dành dụm xài gần cạn rồi. Trong vòng 1 tháng nữa nếu không chôm chĩa được ai thì kể như y phải xách bị đi ăn mày. Là tay trộm nổi danh, y đâu có chịu hạ mình đi ăn xin. Y có cái kiêu hãnh của riêng y. Ăn xin đâu có bảnh bằng ăn trộm mặc dù cả hai đều có chữ ăn đằng trước. Ăn xin thì phải hạ mình xin xỏ, lạy lục để người ta bố thí cho mình. Như thế hồng có bảnh. Trong khi ăn trộm thì mình hồng có xin mà lấy của người ta. Người ta hồng cho mà mình lấy mới

bánh, nhất là người ta hông làm gì được mình. Bánh là bánh ở chỗ đó. Huống hồ gì Chí Nhè chuyên ăn trộm của nhà giàu. Như thế còn bánh hơn nữa vì nhà giàu có đầy tớ, tá điền, nhà năm từng cửa cài then, bẩy lớp khóa mà mình vào được rồi ung dung đi ra thì mới bánh. Nội cái chuyện đường hoàng mở khóa đi vào nhà lấy cái gì mình muốn lấy rồi ung dung chuồn mà thiên hạ chẳng làm gì mình được như thế mới gọi là đại bánh.

Đang ngồi lai rai Chí Nhè thấy hai thanh niên bước vào. Nhìn lướt qua bộ tịch y biết hai người này thuộc dân bản địa.

– Anh làm ba chung thôi rồi đi nhen anh hai. Anh mà uống nhiều quá hư bột hư đường hết tron hết trọn. Mình còn phải đi xa lắm. Từ đây mà lội xuống tới chợ quận Giồng Trôm cũng phải mất ngày đường rồi.

Nghe thanh niên nhỏ tuổi nói, Chí Nhè đâm ra tò mò nên giả vờ vừa nhậu vừa ngó mong ra đường mà tai thì lắng nghe câu chuyện.

– Tao nghe nói hội đồng Chũ giàu lắm hả mậy?

– Hết biết luôn anh Hai. Ông giàu từ đời ông nội, ông có ông sơ ông sờ ông sảm giàu ra. Đất vườn của ông thì chó chạy le lưỡi ra cũng chưa giáp. Đất ruộng thì ngựa chạy què giò luôn. Tiền của ông đốt tui với anh cháy thành than.

Nghe thanh niên nói một hơi thật dài, Chí Nhè khoái trá ngồi rung đùi, nhủ thầm không ngờ vận của mình chưa tới nỗi mạt. Giàu cỡ hội đồng Chũ nếu y vào được nhà thì tha hồ chôm chĩa tiền bạc, vòng vàng và nữ trang quý giá. Một đêm ăn trộm bằng ba năm làm mà lì. Ông bà mình nói đâu có sai trật.

– Anh hai biết hông... chỉ cần anh với tôi lên múa may vài thế võ là mình cũng được ông đãi ăn nhậu no nê ba bữa rồi. Nếu chó ngáp phải ruồi, mình đoạt giải nhất, nhì hoặc ba cũng có vài chục bạc xài chơi.

Thanh niên được gọi là anh Hai nghe nói cười ha hả đoạn cất giọng ồm ồm.

– Chú ba mày nói phải đó. Vậy mình ăn lẹ lẹ rồi đi. Tao uống vài chung cho đỡ ghiền thôi.

Hai thanh niên ăn uống, trả tiền xong mới vội vàng lên đường. Chí Nhè còn ngồi lại ung dung nhậu. Chỉ cần nghe được câu chuyện thôi đủ rồi. Dù ở Sài Gòn song là tay ăn trộm nổi danh, y tất phải mò ra đường để tới nhà hội đồng Chũ. Uống cạn xi đế, Chí Nhè trả tiền rồi trở về nhà trọ lấy gói đồ nghề xong theo đường cái đi Giồng Trôm. Vừa ra khỏi xóm nhà đông đúc dân cư, y cầm đầu chạy một mạch để bắt kịp hai thanh niên mà y đã gặp trong quán rượu. Làm ăn trộm không cần phải giỏi võ mà cần phải có cặp giò dài thước tám để lỡ bị bẻ mánh thì dọt cho lẹ. Lúc còn nhỏ y đã được ông già tía truyền thụ

hết mảnh khoé trong nghề ăn trộm, mà quan trọng nhất là chạy cho lẹ. Muốn chạy cho lẹ thì người ta phải biết cách làm cho thân hình của mình nhẹ bâng. Nói theo con nhà võ chính công thì phải học thuật khinh thân đề khí. Trước thì học cách thức biến thân thể của mình nhẹ đi. Sau đó thì học cách bước nhanh, bước đều, bước xa và bước dai, bước hoài hồng mệt. Chí Nhè nổi tiếng là tay ăn trộm nhờ vào tài leo trèo và chạy nhảy của mình. Ngoài ra y còn có tánh kiên nhẫn, mưu mô và sáng dạ nữa.

Chạy một đôi, Chí Nhè thấy dạng hai người thấp thoáng đằng trước mặt mình không xa lắm. Mừng thầm y bước nhanh hơn nữa. Khi tới rạch Giết Sậy thì y bắt kịp hai người kia. Cả ba ngồi dò qua con rạch lớn.

– Hai anh đi đâu vậy?

Chí Nhè gợi chuyện. Thanh niên nhỏ thó và còn trẻ hơn mau mắn trả lời.

– Tụi này đi Giồng Trôm.

Chí Nhè cười mỉm chi.

– Chắc hai anh đi coi đánh võ đài ở nhà ông hội đồng Chử hả?

Thanh niên cao lớn nhìn y chăm chú giây lát rồi mới gật đầu trả lời.

– Tụi này đi đánh chứ hồng phải đi coi. Còn chú mày?

Chí Nhè chưa kịp thốt, y mau mắn nói tiếp.

– Ta coi tướng của chú mày chắc đi ăn chực chứ đánh võ gì.

Dứt câu y cười hề hề. Không những không giận vì câu nói xỏ của thanh niên cao lớn mà Chí Nhè còn cười hắc hắc như thích thú.

– Anh nói đúng đó. Tôi ở bên Mỹ Tho lận. Nghe thiên hạ đồn ông hội đồng Chử ăn tết lớn có múa lân và đánh võ nên tôi cuốc bộ xuống coi cho biết. Tướng của tôi mà đánh võ gì. Có gì là tôi xách đít chạy trước. Nghề của tôi là nghề chạy chứ hồng phải đánh nhau.

Hai thanh niên lạ cười sảng sặc vì câu nói giỡn của Chí Nhè. Họ xưng tên họ với nhau. Thanh niên cao lớn là Hai Nhịn, còn người kia tên Nhục. Đường xa nhưng vừa đi vừa nói chuyện nên đường thành ngắn.

– Nói thật với hai anh. Tía má tôi nghèo quá. Tay làm hàm nhai mà nhiều khi hồng có cái gì để nhai. Nghe ông hội đồng Chử ăn tết lớn nên tôi tới, trước là coi đánh võ cho vui sau là ăn chực được bữa nào đỡ bữa đó. Hai ngày nay tôi có hột cơm nào vào bụng đâu.

Nghe Chí Nhè than thở, Hai Nhịn, dù hồng có ưa cái bản mặt của Chí Nhè cũng phải động lòng thương xót bèn vỗ vai cái bụp rồi cười ha hả.

– Chú mày nói nghe cũng tội nghiệp. Vậy thì đi theo tụi này tới nhà hội đồng Chũ kiếm bữa cơm.

Chí Nhè mừng rỡ nhập bọn liền. Hai Nhịn hỏi khi họ dừng lại ở Lương Quới uống chén trà giải khát.

– Hôm nay hai mươi chín Tết rồi. Mình tới Giồng Trôm kịp không Nhục?

– Kịp chứ anh hai. Mình đi hơn hai phần ba đường rồi. Ráng cuốc một hơi nữa là phẻ re. Tới nhà ông hội đồng Chũ là được ăn nhậu thả giàn. Hề... hề...

– Anh làm tôi bị kiến cắn bụng.

Ưc cạn chén trà âm âm, Chí Nhè xen vào. Hai Nhịn quay mặt đi chỗ khác để giấu vẻ khó chịu của mình. Hồng biết tại sao mà anh ta hồng ưa được cái bản mặt của Chí Nhè. Anh ta cảm thấy từ cử chỉ, lời ăn tiếng nói của cái “thằng có tướng học trò mà bộ giò ăn trộm” này có cái gì hồng thành thật và đãi bôi. Có lẽ cũng biết điều đó hay muốn lấy lòng hai người bạn đồng hành nên Chí Nhè nhanh nhẩu móc túi trả tiền luôn cho ba người. Ra tới đường cả ba cắm đầu bước một mạch. Khi dừng lại bên bờ con rạch Bình Chánh họ mới thở phào cảm thấy mỏi mệt và đói bụng. Bãng qua cây cầu ván họ thấy nhà cửa nhiều hơn. Dân làng cất nhà dọc theo hai bên đường. Họ hỏi thăm đường tới nhà hội đồng Chũ. Đi một đôi họ thấy xa xa trong khu vườn dừa xanh um nổi lên toà nhà thấp đèn sáng trưng mặc dù trời chưa tối lắm.

– Chà ông hội đồng Chũ chơi nổi à ghen. Đèn mặng xông sáng trưng hồng thua gì đèn điện.

Chí Nhè buột miệng khen. Cười hề hề, Nhục nói thêm vào như cố tình làm thân với người quen mới.

– Ông giàu nhất trong số mấy ông hội đồng của quận Giồng Trôm đó. Ngặt là ông cũng bản tiện nhất.

– Bởi vậy ông mới giàu.

Hai Nhịn xen vô. Như đề khoe với Chí Nhè là mình biết nhiều, y cười khảnh khạch nói tiếp.

– Tao nghe đồn năm nay vì muốn bắt cái chức cai tổng nên ổng mới chịu bỏ tiền ra ăn tết lớn để lấy lòng ông chủ quận. Ông mời đội múa lân và treo giải thưởng một trăm đồng. Còn mở võ đài thì cũng có giải thưởng. Ông còn mở heo vật bò mời bà con lối xóm tới ăn nhậu thả cửa. Chú mày cứ việc ăn chơi.

Chí Nhè cười hì hì.

– Hai anh có cần phụ gì tôi phụ cho.

Liếc nhanh Nhục một cái Hai Nhịn lắc đầu.

– Tao đánh võ thì có thắng Nhịn cho nước rồi. Chú mày cứ đứng coi hoặc đi lòng vòng chơi cũng được.

– Anh Hai dạy đúng lắm. Tôi sẽ đi lòng vòng cho biết nhà cửa của ông hội đồng rộng lớn cỡ nào.

Vừa đi vừa tán dóc một lúc thì tới nhà. Họ được mời ăn uống rồi về chỗ nghỉ ngơi chờ ngày mai mới bắt đầu đánh võ đài và xem múa lân.

Cô năm Thơm đứng nhìn mình trong gương giầy lát rồi mỉm cười sung sướng. Năm nay ông già tía của cô ăn tết lớn vì muốn làm vui lòng quan tư để bắt cái chức cai tổng, song bên trong ông còn có một ý ngầm khác mà chỉ có gia đình cô biết mà thôi. Đó là chọn cho cô một ông chồng trong số đám thanh niên tụ về đây. Không kể trai tráng chữa vợ trong làng và luôn cả các làng lân cận, sẽ có nhiều chàng trai ở trên tỉnh đổ về, trước là ăn nhậu chùa sau coi múa lân và đánh võ đài. Đây là dịp cho cô chấm một anh nào tài kiêm văn võ. Con gái cùng trang lứa với cô trong làng vừa tới tuổi trăng tròn thì đã có người rước rồi; trong khi cô tuổi không những trăng tròn mà qua trăng khuyết rồi trăng méo xẹo cũng chưa có ai rước về. Hồng chừng tới lúc trăng lặn mất cô cũng chưa có chồng nữa. Mà cô đâu có xấu, tật nguyên, chanh chua đánh đá gì. Ông hội đồng Chử bằng lòng gả con cho bất cứ chàng trai trẻ nào coi vừa ý mình và họ phải ở rể. Ngặt là ở chỗ đó. Vừa ý ông ta tức phải môn đăng hộ đối, phải danh giá và giàu có. Vì vậy mà năm nay ở cái tuổi trăng rụng xuống cầu rồi mà cô năm Thơm vẫn còn cu ky. Đêm đêm trong phòng riêng cô đơn vò võ, cô mơ màng tới một một người chồng, ai cũng được miễn là cô thương người đó và người đó thương cô. Tiền bạc cô hồng cần bởi vì tiền của ông già tía cô xài mãi đòi cũng chưa hết. Mở cửa bước ra ngoài lan can, cô nhìn xuống gian nhà lá thấp đèn sáng trưng. Từ đó tiếng cười nói của khách vọng lại nghe rõ mồn một khiến cho cô năm Thơm mỉm cười. Cô ước gì trong số người lạ này có một chàng thanh niên hồng cần đẹp trai, học giỏi, giàu sang gì hết. Mấy thứ đó cô ba hồng cần. Cô chỉ cần có người nào rót vào đôi mắt chim chích chòe của cô mà thôi.

Ăn uống no bụng xong, thấy trời còn sáng Chí Nhè bèn rảo một vòng quanh nhà ông hội đồng Chử để dò đường đi nước bước. Đi ăn trộm là phải biết rõ đường đi lối về để vào thì

êm rơ mà ra cũng êm ru bà rù. Hoặc giả nếu bị chủ nhà phát giác thì mình cũng biết đường mà chạy thoát thân. Tay chấp đít, miệng phì phèo điều thuốc vắn, anh ta đảo đôi mắt chuyên nghề chôm chĩa để ghi nhớ không bỏ sót chỗ nào đầy tứ canh gác, bao nhiêu cửa, giờ nào ngủ thức. Chỉ mới dạo sơ một vòng thôi mà Chí Nhè đã nhận ra cái khó của mình nếu muốn lén vào nhà hội đồng Chũ để trở tài đạo chích. Cái chuyện cửa đóng then gài đối với y hồng đáng kể bởi vì y có thể đục tường khoét vách, trổ nóc nhà xuống hay cùng lắm chui theo lỗ chó để vào nhà. Cái mà y ngại nhất chính là đông người quá. Chưa kể hai vợ chồng và con cái, nội kẻ hầu người hạ, đầy tớ, tá điền không cũng đã hai chục mạng rồi. Đó là chưa kể nhà hội đồng Chũ, đêm mai tức đêm ba mươi sẽ có thêm ông quan tư nữa. Ông chủ quận đi đâu cũng có lính theo bảo vệ với súng dài súng ngắn đủ loại. Đi lạng quạng, đám lính này tưởng y là Việt Minh, nó phàng cho một phát là bỏ mạng. Đảo tới đảo lui, lượn qua lượn lại hai vòng, Chí Nhè chú ý tới một địa điểm mà y nghĩ mình có thể dùng nó để đột nhập vào trong nhà của hội đồng Chũ. Đó là căn gác lửng thấp đèn sang sáng, có ban công de ra ngoài rồi có một cây bông sứ cành lá rườm rà. Leo lên cây này, chụm ra nhánh, y có thể nhảy xuống ban công rồi theo đó mở cửa căn gác vào trong nhà. Chỗ này hơi khuất và tối hơn các chỗ khác cho nên y nghĩ mình có thể vào nhà mà người bên trong căn gác không hề hay biết. Y tính chờ tới ban ngày sẽ xem xét cẩn thận hơn rồi tối mai tức đêm ba mươi sẽ bí mật lén vào nhà của hội đồng Chũ.

Vừa chậm rãi bước vừa quan sát đường đi nước bước, Chí Nhè trở về chỗ ngủ của mình. Ngang qua một gian nhà y nghe giọng nói khàn khàn vang ra.

– Tổ cha cái thằng Tư. Bệnh gì hồng bệnh mà nó đợi tới ngày mần ăn lớn lại bệnh. Ăn nhậu tầm bậy tầm bạ rồi bây giờ ói mửa tùm lùm. Hồng có nó rồi lấy ai thế đây. Múa lân mà thiếu người thì làm sao ăn giải được.

Nghe người này nói như vậy, chắc được ông tổ ăn trộm nhập vào làm cho Chí Nhè bật ra ý kiến hay ho. Mím cười y bước vào căn lều dựng bằng lá dừa.

– Chú mày đi đâu đây?

Một người đàn ông tạc ngoài bốn mươi, mặc bộ bà ba trắng, tóc búi củ hành hất hàm hỏi. Chí Nhè cười hì hì.

– Dạ chào bác... Tui tên Chí. Tôi đi dạo ngoài kia nghe bác than thở nên vào đây xem có giúp gì được cho bác hông.

Người đàn ông trọng tuổi nhìn chăm bẵm Chí Nhè như muốn coi giò coi cẳng. Lát sau ông ta chắt lưỡi.

– Tướng của chú em ta coi cũng được, ngặt vì cái vai này hồng phải ai cũng làm được. Chú em có coi múa lân lần nào chưa?

Chí Nhè cười hì hì.

– Gì chứ múa lân tui coi hoài. Tui khoái coi múa lân mà múa lân tui cũng biết chút đỉnh.

Ra dẫu cho Chí Nhè ngồi xuống cái ghế đầu, xong người đàn ông chậm rãi vắn điệu thuốc. Đốt lửa bập bập mấy cái, hít hơi dài, ông ta từ từ nói.

– Chẳng giấu gì chú em. Tui tên Tám Bền, là chủ đội múa lân nổi tiếng của tỉnh Bến Tre. Năm nay tui được ông hội đồng mời xuống đây trở tài cho bà con coi và cũng để giạt cái giải thưởng 100 đồng của ông hội đồng Chữ. Láy được giải không những tiếng tăm lên mà còn có trăm bạc xài chơi.

Chí Nhè gật đầu cười nhưng không nói gì hết. Y đợi cho ông chủ đội múa lân phun ra rồi lúc đó mới tương kế tựu kế.

– Thường thì các đội múa lân khác chỉ có 5 thôi nhưng kỳ này tui đem theo 6 đĩa lận. Kỳ này ông hội đồng treo giải 100 đồng nên tui biết giải phải treo thật cao. Bởi vậy tui tính cho 6 đĩa lên thì mới ăn giải được. Ngặt nổi thằng cháu bên vợ của tui nó nhậu bậy bạ rồi ói mửa tùm lum nên thiếu mất một đĩa. Có 5 thì làm sao mà ăn giải được.

Dù chỉ hiểu lơ mơ về chuyện múa lân song vốn có đầu óc lươn lẹo, Chí Nhè cười hì hì.

– Tưởng chuyện gì chứ chuyện đó dễ ợt. Tui thế chỗ anh gì đó cho bác.

Tám Bền nhìn chăm bẵm Chí Nhè như quan sát tướng tá xong mới hỏi.

– Chú em biết võ hông?

Thấy Chí Nhè dụ dụ chưa trả lời, Tám Bền cười lên tiếng.

– Hổng biết võ thì hổng có múa lân được.

– Võ gì cũng được hả bác?

– Ừ. Thiếu Lâm, Bình Định, võ ta, võ tiều gì cũng được miễn đừng có võ cua võ còng thôi.

Nghe Tám Bền giễu, Chí Nhè cười khàn khạch. Anh ta chưa kịp nói gì, Tám Bền ứng tiếng liền.

– Đâu chú em đứng tấn cho qua coi.

Bảo múa quyền, múa kiếm hay đao thương thì Chí Nhè còn e dè chứ đứng tấn thì dễ ợt. Nạt tiếng nhỏ, anh ta đập tấn đỉnh. Vốn con nhà võ làm gì Tám Bền không nhận ra Chí Nhè có học võ, ít nhất cũng hơn chục năm. Gật gù, Tám Bền cười hà hà vỗ vai Chí Nhè.

– Được rồi. Qua nhận chú em vào thế chỗ cho thằng Miễn. Mỗi ngày qua trả cho chú em một đồng. Nếu giật được giải nhất thì qua thưởng chú em 5 đồng.

Chí Nhè nhận lời không do dự. Bình thường y sẽ chê tiền công của Tám Bền. Mấy đồng bạc lẻ đó nhằm nhò gì đối với tay ăn trộm nghề. Nhưng vì có chủ ý riêng nên y tạm ẩn thân trong đội múa lân để chờ giờ hành sự. Núp dưới bóng đội múa lân thì hồng có ai nghi ngờ y hết.

Tám Bền và đám trai tráng của ông ta trong đó có Chí Nhè đứng dưới đất nhìn lên lan can của căn gác lửng nơi mà hội đồng Chũ sẽ treo cái phong bì đỏ đựng 100 đồng. Đội múa lân phải đủ sức chèo người cao tới chỗ đó sẽ giật được giải thưởng. Im lặng đứng ngắm nghĩa cái lan can cao vợi vợi, Tám Bền chất lưỡi.

– Ông hội đồng Chũ chơi bút gân thiên hạ. Cao như vậy thì tao dám cá trăm ăn một chẳng có đội nào giật được giải.

Quay qua Tư Trật Búa, phó đội múa lân của mình, ông ta cười hỏi.

– Thằng Tư, mày coi mình lên nổi không?

– Tui hồng biết anh Tám. Từ nào tới giờ mình đâu có lên cao dữ dặng.

Lắm nhảm tính giây lát, Tư Trật Búa gật gù cái đầu chom bọm. Quay sang Chí Nhè, anh ta cười nói với Tám Bền.

– Chú Chí dù có võ song vì mới dờ nghề vả lại ốm yếu nhỏ con nên tôi cho chú đứng trên cùng. Anh Tám thấy đặng hông?

Rít hơi thuốc rê, Tám Bền gật đầu cười.

– Thằng Tư mày tính coi bộ hạp ý tao. Nhưng mà chú phải dạy thêm nghề cho thằng Chí múa đúng bài bản để làm đẹp mắt ông hội đồng.

– Cái đó anh Tám đừng có lo. Trưa nay sau khi ăn cơm xong tui sẽ chỉ cho chú Chí vài cú lắc là xong liền. Với lại khi chèo lên cao thì chú hồng cần múa nữa mà lo giật tiền rồi xuống cho lẹ.

Hồng biết nghĩ cái gì mà Chí Nhè xen vào chuyện bằng câu hỏi.

– Chỗ đó cao thật. Hồng biết họ cất làm chi căn gác cao trật ót luôn. Cao cỡ đó té là đập lá lách. Ai ở chi mà cao vậy?

Quay nhìn Chí Nhè, Tám Bền cười cười.

– Đó là phòng ngủ của cô năm Thơm, con gái út của ông hội đồng. Chú rán lên tới đó múa lân cho cô coi, biết đâu chú em lại lọt vào mắt của cô năm.

Chí Nhè cười hề hề như khoái chí về lời nói đùa của Tám Bền. Trưa hôm đó ăn cơm xong, Tư Trật Búa lôi Chí Nhè ra chỗ vắng dạy tập múa lân. Học chữ nghĩa, tiếng tây tiếng u thì Chí Nhè tối dạ, chứ học múa lân thì y sáng dạ lắm. Chỉ cần múa may một hồi là y múa gọn hơ và coi bộ thuộc bài bản lắm.

Đêm ba mươi tết trời tối ngửa bàn tay hồng thấy. Tuy chưa tới canh ba mà mọi người đều say ngủ trừ Chí Nhè. Ngồi trên nhánh cây bông sứ de tới gần lan can của căn gác lửng mà cũng là phòng ngủ của cô năm Thơm, y ngó vào căn phòng thấp đèn mờ mờ. Chốc chốc y lại thấy bóng người đi đi lại lại. Ngồi một hồi tê chân y lằm bằm.

– Con nhỏ này hồng biết ăn cái giống gì mà thức khuya quá.

Y vừa lằm bằm mấy tiếng là đèn trong phòng cô năm Thơm tắt phụt. Chờ một lát, đoán chừng cô năm Thơm đã ngủ rồi, Chí Nhè nhanh nhẹn trở tài. Đầu tiên y quăng sợi dây thừng ra. Sợi dây này bện bằng tơ tầm mềm mại và chắc chắn lắm, có sức chịu hai ba người đeo cũng hồng đứt. Một đầu của sợi dây tơ có móc sắt để móc chặt vào lan can. Ghì mạnh vài lần thấy không bị tuột, y mới buộc sợi dây vào nhánh cây làm thành chiếc thang dây để trèo vào phòng ngủ của cô năm Thơm. Nhanh hơn sóc, Chí Nhè đã đứng yên nơi ban công rồi sau đó bò về cánh cửa. Hên quá. Cô năm đi ngủ mà hồng có khóa cánh cửa mở ra ban công. Có lẽ cô nghĩ đâu có ai trèo lên cao để vào phòng của mình được. Lén vào trong phòng, Chí Nhè đứng im cho mắt quen với bóng tối xong mới bắt đầu quan sát cảnh vật. Trên chiếc giường rộng mùng bông trắng tinh, có dáng cô năm Thơm nằm ngửa ngủ mê mết. Bước tới chiếc tủ đứng kê ở góc phòng, Chí Nhè bắt đầu lục lọi để kiếm vòng vàng nữ trang. Y biết con gái nhà giàu như cô năm Thơm thì thiếu gì vòng vàng, dây chuyền, cà rá, kiềng vàng. Rảo một vòng y tìm được mớ nữ trang. Tuy nhiên bao nhiêu đó chưa làm y vừa ý vì hồng lẽ vào nhà một ông hội đồng giàu nứt vách đổ tường mà chỉ lấy có chút nữ trang à. Đã lỡ ăn trộm rồi thì phải ăn cho no chứ. Nghĩ như thế nên Chí Nhè nhè nhẹ rút cái then cài cửa phòng cô năm rồi mở cánh cửa ra. Trong nhà tối thui do đó phải lằm mò hồi lâu y mới mò ra cái cầu thang dẫn xuống dưới nhà. Vì tối quá y giẫm lên con chó đang nằm tại đầu cầu thang. Bị đau con chó sủa gâu gâu.

– Ăn trộm... trộm... ăn trộm... tụi bây...

Ông hội đồng Chử la lớn báo động cho người nhà và đầy tớ. Hoảng hồn Chí Nhè vọt trở lên lầu. Vào trong phòng cô năm Thơm, khoá cửa chặt cứng, y bước ra ngoài ban công. Dưới đất, ngoài sân đuốc cháy sáng loà. Lính chạy rần rật khiến cho Chí Nhè biết mình không thể thoát thân trong lúc này. Lẹ bước trở vào trong phòng cô năm, y đứng im suy nghĩ. Phen này lạnh ít dữ nhiều rồi. Có lẽ nhờ ông thần ăn trộm mách nước nên y vỗ trán mình cái bạch rồi à tiếng nhỏ. “Tam thập lục kế chun đô mừng là thượng sách...”

Ý nghĩ vừa bật lên, y vén mùng chui vào giường cô năm Thơm.

– Ai vậy? Ai chui dô giường của tui dậy?

Cô năm hỏi bằng giọng ngái ngủ. Lanh trí, Chí Nhè vung tay mặt bịt miệng cô năm không cho la làng còn tay trái chẹn ngay ngực. Sợ cô năm vùng vẫy, y leo nằm đè lên người của cô ta.

– Cô mà la lên là tui đâm đồ ruột...

Cô năm Thơm sợ cứng người vì câu hăm dọa của thằng ăn trộm. Hấn dám làm lắm à, vì cô biết hấn một tay đang bịt miệng mình, một tay chận lên ngực, ngoài ra còn nằm đè lên làm cho cô không nhúc nhích gì được. Chưa hết cô cảm thấy có cái gì giống như con dao cứng và nóng hổi đang chĩa ngay bụng. Con dao này mà đâm một cái là trào máu liền.

– Thơm ơi? Con ngủ hay thức dậy con? Ăn trộm vào nhàn mình con ơi... con có thấy ăn trộm hông con?

Tiếng ông hội đồng Chử vang ngoài cửa. Thúc mạnh con dao nhọn đang chĩa vào bụng, Chí Nhè thì thăm vào tai cô năm.

– Nói cô hông thấy ăn trộm...

Giọng của cô năm Thơm cất lên như còn ngái ngủ.

– Dạ con mới thức... con đâu có thấy ăn trộm, ăn cắp gì đâu ba. Con cài cửa chặt cứng mà ba.

– Vậy hả con? Chắc nó sợ chạy mất rồi, thôi ngủ tiếp đi con.

Đợi cho tiếng bước chân mất hẳn, Chí Nhè mới thôi bịt miệng song vẫn còn nằm đè lên người cô năm.

– Anh đè lên người tui làm tui nghẹt thở.

– Im! Cô lạng quạng tui đâm lũng ruột!

– Tui có làm gì đâu mà anh đòi đâm tui?

Cô năm mếu máo. Hết sợ bị bắt vì tội ăn trộm thì Chí Nhè lại nghĩ chuyện bậy bạ. Mũi người mùi thơm thơm bốc ra từ da thịt của cô gái chưa chồng, tay thì đang đề lên ngực, người thì nằm đề với con dao nhọn lều chĩa ngay bụng, Chí Nhè cảm thấy lòng lâng lâng vì đang nằm ở cái thế thượng phong.

– Cô tên gì?

– Dạ em tên Thơm...

Cô năm xung em và giọng cô nghe ngọt ngào làm sao. Chí Nhè hít hít mũi.

– Hèn chi em thơm quá. Em cho anh ngửi chút nghen?

– Ngửi cái gì? Có gì đâu mà ngửi.

Chí Nhè cười hề hề. Vốn dân giang hồ hẳn thừa kinh nghiệm để biết những cô gái quê như cô năm Thơm còn ngây thơ và thật thà lắm. Chỉ cần chút mảnh khoé là y sẽ có dịp may để ăn trộm.

– Em mà hông cho anh ngửi là anh đâm em lũng ruột chết liền...

Vừa nói Chí Nhè vừa thúc mạnh con dao cứng ngắt và nhọn lều của mình vào ngay tử huyệt của cô năm. Xanh mặt cô năm lấp bắp.

– Anh muốn ngửi thì ngửi đi mà anh đừng có đâm em tội nghiệp em lắm anh ơi.

Cô năm ngưng nói khi bàn tay của Chí Nhè mở nhanh mấy cái nút áo và sợi dây lưng quần. Cô cắn răng hít hà, rên rỉ, nằm im để mặc cho thằng ăn trộm hông có ăn trộm vòng vàng nữ trang gì hết mà lại ăn trộm cái ngàn vàng của cô. Suốt đêm hôm đó, không biết bao nhiêu lần thằng ăn trộm tha hồ ăn trộm mà cô chủ nhà chẳng có “bớ làng nước ơi ăn trộm...” gì hết. Tờ mờ sáng, thằng ăn trộm bỏ đi mà cô năm Thơm vẫn nằm im nhìn theo với ánh mắt buồn buồn.

Trưa mông một tết. Giờ múa lân bắt đầu. Đúng theo chương trình thì trước nhất đội múa lân sẽ biểu diễn cho khán giả coi rồi sau đó trở tài chèo người lên trời để giật cái giải thưởng một trăm đồng đựng trong cái phong bì đỏ được treo nơi ban công phòng của cô năm Thơm. Thiên hạ ngồi đứng, chen chúc nhau để được coi đội múa lân của ông Tám Bền, một đội múa lân nổi tiếng nhất của tỉnh Bến Tre. Múa lân là một nghệ thuật. Chỉ cần nhìn thoáng qua con lân của Tám Bền, người có óc thưởng thức và chút hiểu biết về thuật múa lân đều phải nhìn nhận ông ta quả đã luyện tập được một đội múa lân tuyệt diệu. Khi

cái đầu chuyển động là khúc mình và cái đuôi cũng phải chuyển theo, nhưng chuyển động như thế nào để làm cho con lân giống như sống dưới mắt nhìn của khán giả. Ngoài ra sự chuyển động đó còn phải ăn nhịp với tiếng trống và tiếng đàn nữa. Không biết Tám Bền tìm đâu ra một người làm ông địa, mà dân làng phải cười ra nước mắt khi nhìn cái bụng bự của y lắc lư theo nhịp chuyển động của con lân. Chắc bị ma nhập nên Chí Nhè múa cái đầu con lân lanh lẹ, nhịp nhàng, và đúng điệu khiến cho mấy anh em trong đoàn thở hồng kíp. Nghe thiên hạ hò la vỗ tay ầm ĩ Tám Bền khoái chí. Đạo đủ ba vòng, con lân dừng lại tại chỗ mà trên cao kia là phòng ngủ của cô năm Thơm. Đây là phút giây mà mọi người chờ đợi và đây cũng chính là phút giây ăn tiền nhất của đội múa lân. Họ phải chèo người lên cao để lấy cái phong bì đỏ treo lơ lửng trên lan can. Hồng chèo lên cao được là hồng có tiền. Hồng chèo lên cao mà một người chân không vững thì có cơ ngã lăn ra đất làm trò cười cho thiên hạ. Khó hơn nữa là trong lúc chèo người lên cao họ vẫn phải múa chứ không được ngừng nghỉ. Hết tiếng trợ oai, Tư Trật Búa đập tán rùn người đứng làm trụ. Ăn tiền hay không phần lớn do ở y, bởi vì tất cả sức nặng của nguyên con lân năm người đều chịu trên thân thể của y. Cái đuôi là Tư Trật Búa, còn cái đầu con lân là Chí Nhè. Y là người chèo sau cùng và là người đứng trên cao nhất để lấy phong bì.

Năm người lân lượt đứng trên vai nhau thành một cây người cao nghều nghệu song vẫn còn một khoảng cách khá xa mới tới chỗ treo phong bì. Tới phiên Chí Nhè trở tài. Hết tiếng trong trẻo, y chỏi mạnh chân xuống đất lấy đà. Là tay trộm nổi danh, nên tài leo trèo và chạy nhảy của y có hạng lắm. Thân hình cao thước sáu, nặng 40 ký—lô vọt lên trời cao ngang tầm của đồng bạn và bằng cái chao mình, y đứng thẳng trên vai của người này. Thiên hạ la thiếu điều bẻ nhà khi thấy đầu con lân trở tài. Ngay cả Tám Bền còn phải đứng tim khi chứng kiến Chí Nhè bay người lên đứng trên vai của đồng bạn. Tiếng trống nổi ầm ầm. Đứng trên cao, như có ý định thâm kín nào đó, Chí Nhè bắt đầu chuyển động cái đầu lân chứ chưa chịu nhảy lên lấy phong bì. Hễ y động thì năm người làm thân và đuôi con lân cũng phải chuyển theo tạo ra con lân cao ngất ngưỡng trên trời. Thiên hạ khoái quá hò hét vang lừng. Ngay lúc đó mọi người nghe tiếng hét trong trẻo của Chí Nhè vang lên rồi thân hình y vọt lên cao hơn chút nữa vừa đủ để cho y đỡ nhẹ cái phong bì màu đỏ rồi tà tà rơi xuống đất, còn năm người kia cũng lần lượt nhảy xuống. Thiên hạ vỗ tay rần rần hoan hô cho đội múa lân đã lấy được giải thưởng của chủ nhà. Theo thông lệ thì đội múa lân sẽ trình diện với chủ nhà và khán giả. Ngồi trên khán đài sau lưng ba của mình, cô năm Thơm nhìn trân trân người thủ vai cái đầu con lân. Trong bộ võ phục màu đen, thắt lưng trắng, chân mang hài xỏ, người vừa trở tài giật giải thưởng không ai khác hơn là cái bản mặt đáng ghét của thằng ăn trộm mà đêm hôm qua đã ăn trộm cái ngàn vàng của cô. Bây giờ hắn đang đứng với nụ cười và ánh mắt nhìn làm cho cô đỏ mặt, run rẩy tay chân và hơi thở rộ ràng.

Đêm mồng năm thật im vắng. Tết đã qua và sinh hoạt trong nhà của hội đồng Chử cũng trở lại bình thường. Chỉ có cô năm Thơm là không được bình thường. Cô thờ thần như người mất hồn. Tên ăn trộm bỏ đi mất biệt, mang theo số vòng vàng nữ trang của cô. Điều đó chẳng làm cô bận tâm. Điều khiến cho cô buồn là hắn đi không có lời từ biệt. Ngồi im lặng trước gương, cô thở dài lấy cái lược đòi mỗi chải nhè nhẹ mái tóc huyền

của mình. Nghe có tiếng cửa mở cô quay lại. Trước mặt cô là tên ăn trộm. Gã không có gì khác lạ. Nếu có là nụ cười thân thiện và ánh mắt nhìn âu yếm.

– Anh trở lại đây làm gì?

Cô năm thờ ơ hỏi. Tên ăn trộm cười nhẹ.

– Anh trả lại em mấy món nữ trang mà anh đã lấy.

Đặt cái túi vải đựng vòng vàng và nữ trang lên giường, tên ăn trộm cười tiếp.

– Em có muốn anh trở lại nữa không?

Mắt uơn uớt lệ, cô năm Thơm khẽ gật đầu. Tên ăn trộm bước tới thì thâm vào tai cô những gì mà chỉ thấy cô cười gật đầu lia lịa. Ba tháng sau, dân trong làng kéo nhau đi ăn đám cưới của cô năm Thơm. Chàng rể của ông hội đồng tên Chí, nhà cửa ở Sài Gòn. Không ưng ý chàng rể lắm song ông hội đồng Chử cũng phải gả con vì cái bụng của cô năm Thơm bắt đầu u lên rồi. Trẻ thì cái bụng sẽ còn lớn hơn nữa. Vì cô năm Thơm không muốn sống xa cha mẹ đã già nên Chí bằng lòng ở rể. Lâu ngày sống gần nhau, ông hội đồng Chử đâm ra thương thằng rể biết chí thú làm lụng mà hồng có ăn chơi đàn đúm.

Chu Sa Lan

Nguồn: [Blog Người Phương Nam](#)

Nguồn: Internet eMail by **kimban** chuyển

Đăng ngày Thứ Năm, January 25, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH